

Een echt Amsterdams havenlied

Beeld: Co de Kruijf

Studentenband Zorita had geen schijn van kans bij de finale van het Amsterdamse Havenlied. De afgeladen, dampende Melkweg had alleen oor voor Nederlandstalige meedeiners. *Marcel van Roosmalen*

Een optreden van zanger Harry Slinger bij *De Wereld Draait Door* zorgde voor een onverwachte toeloop naar de finale van het nieuwe Amsterdamse Havenlied in de Melkweg. Een half uur voor aanvang was de kleine zaal al gevuld met een dampende massa. Mensen van de organisatie probeerden bij de ingangen wanhopig zo veel mogelijk mensen buiten te houden. Dat deden ze met verve. We moesten ons een weg naar binnen vechten, dreigen en schelden. We kwamen voor Zorita, een jonge Belgisch/Nederlands/Hongaarse band, die volledig bestond uit (ex)studenten van de UvA. Ze waren als eerste aan de beurt en speelden met hun mix van gypsy, pop, latin en folk met een vleugje Balkan beats, door de bandleden zelf omschreven als 'Tom Waits meets Manu Chao', de zaal volledig plat. Tenminste dat was de indruk die wij hadden.

Knalrood pak

De drukte in het zaaltje was zo groot dat veel energie opging aan het halen van bier,

en het uitdelen van elleboogstoten om te blijven staan waar je stond. Het publiek bestond uit een bonte mengeling van fans van alle finalisten, liefhebbers van het levenslied, havenwerkers en bobo's. Vooral de leden van een zeemanskoor uit Zaandam – ze waren met tourbussen gekomen om het lied van volkszanger Mick Harren vocaal te ondersteunen – trokken de aandacht met hun knolneuzen en grote voorliefde voor bier. Ruim voordat ze zelf moesten optreden, waren de meesten al aangeschoten. Presentatrice Ellen ten Damme – voor de gelegenheid versierd met zeemanstoeages – droeg een knalrood pak en probeerde de boel zo goed mogelijk aan elkaar te praten. Ze was amper te verstaan. De pauzes tussen de optredens van de acht bands duurden lang. Telkens moest het podium worden verbouwd. De onderbrekingen werden gevuld met het draaien van Hollandse zeemansliederen, die zonder uitzondering werden meegebruld door de massa. Carlos Zorita Diaz, de zanger van Zorita, had vooraf in een zelfgeschreven persbericht laten weten dat de band zich 'niet gek

liet maken' en dat ze zichzelf zagen als underdog. Dat leek me een understatement. Halverwege de avond was al duidelijk dat Zorita, het zou moeten afleggen tegen een of andere Nederlandstalige meedeiner, want dat was de sfeer. Onder het bier en in de drukte probeerden we ons werk te doen. We spraken:

- Iemand van de Amsterdamse haven: 'Jaaaaaa, dit is wel geslaagd hoor. Ik versta je niet. ZORITa? Welke band was dat? De eerste? O, dat heb ik niet kunnen horen.'

voor de finale. Ik had de indruk dat het aansloeg, maar de winnaar is ongetwijfeld iets met een accordeon, een man met een baard en een meezingrefrein. Dat klopte.

Meezingen

Na uitvoerig juryoverleg schreeuwde Ellen ten Damme dat de band Zanph had gewonnen met het nummer 'In de haven van Amsterdam'. Ze vond vooral het refrein goed. 'In de haven van Amsterdam...' Het leidde tot ongekende blijdschap op het podium.

'Iets met een accordeon, een man met een baard en een meezingrefrein'

- Iemand van het zeemanskoor uit Zaandam: 'Weet ik veel. Ken jij Mick Harren niet? Nee? Weet ik veel hoe laat wij moeten... Ze roepen me wel.'
- En ten slotte, na lang zoeken, Joost Abbel (25), ex-student sociologie en bandlid van Zorita. Hij droeg bretels en maakte tussen de rest van het publiek een frisse indruk. Hij dacht niet dat ze zouden gaan winnen. 'Nou nee, we hadden als enigen een niet-Nederlandstalig nummer. Ons speciaal voor dit festival geschreven liedje 'Lost at Sea' is in het Engels, toch een vreemde taal. We deden mee om onszelf onder de aandacht te brengen en zijn er trots op dat we uit tweehonderd inzendingen zijn gekozen

De bandleden knuffelden elkaar uitvoerig en balden hun vuisten naar het publiek. Het was dus een echt Amsterdamse havenlied. De winnaars mochten het nummer nog een paar keer spelen. Net zo lang tot iedereen de zin 'In de haven van Amsterdam' kon meezingen. Achter in de zaal stonden de bobo's van het havenbedrijf in hun pakken met stropdassen. Ze zongen uit volle borst en zeiden daarna dat het lied de essentie goed samenvatte. 'We wilden een havenlied over Amsterdam. De winnaars zijn erin geslaagd om die boodschap uit te dragen.' Geen speld tussen te krijgen. ■